

У консерваторії на вступному іспиті професор запитує у абітурієнта з глибокої провінції:

— Скільки симфоній написав Бетховен?

— Ох, вибачте, кількості не пам'ятаю, але за якість могу поручитися!

ЖИТЕЛЬ села Рацево Чигиринського району Микола Пушкар — людина в Черкасах відома. Його знають як внука відомого колись у наших краях музиканта Тимоша, якого ще в громадянську дуже любив слухати батько Махно, а сьогодні вже сам Микола грає на гітарі відомим черкаським бандитам, міліцейським генералами полковникам, та най-

більшим чиновникам області. Заробляє собі на прожиття Микола Пушкар, граючи вечорами та вночі в черкаських ресторанах і барах. І якщо вам доведеться зустріти в одному з них чоловіка з гітарою, який заспіває і про депутатів, про Верку Сердючку, кав'ярню чи вріже Мурку, знайте, — це, як він сам співає, Микола Пушкар з Рацева-села.

МУЗИКАНТ ІЗ СЕЛА РАЦЕВО МИКОЛА ПУШКАР ВИКЛИКАВ НА МУЗИЧНИЙ ДВОБІЙ ЛЕОНІДА КУЧМУ

АНДРІЙ ЮРЧЕНКО

каль". А вони все одно на своєму стоять: "Москаль", — і все. Ну, тоді я й утнув їм коломийку на гітарі. Все. Дивлюся — хлопці повеселішали, гаманці витягують, тобто, прийняли мене за свого.

— Миколо, а жінки теж замовляють щось зіграти?

— Буває, звичайно. Тільки цих я відразу попереджую: "Дівчата, коньячку вип'ю, а сексу не буде. Я в 30 років одружився, так що встиг нагулятися".

— Миколо, а якщо чесно, скільки найбільше за один раз можеш заробити, граючи на гітарі?

— 50 доларів колись у Дніпропетровську клієнт заплатив. Я тоді вперше у Дніпропетровськ поїхав. Ходжу містом, шукаю, де б його заробити, і все марно. Коли заходжу в один кабачок, а там саме місцеві рекетири гуляють. Ну, я заграв пару пісень. Коли дивлюся, їхній "пахан" до мене підходить (він, як з'ясувалося пізніше, 27 років на зонах просидів), і кладе переді мною 20 гривень і 100 доларів купюрами по десятьці. Та й каже: "У скільки свій талант оцінюєш, стільки й бери". Я по скромності й узяв 20 гривень. Він, дивлюся, розсердився, двадцятку назад забрав, зім'яв і кинув її додолу. Беру я одну десятку, він дивиться на мене і каже: "Бери ще". Беру другу, третю, так і до п'ятої дійшов. Стою, мовчу. Чоловік дванадцять рекетирів навколо мене. "Пахан" знову: "Бери ще". — "Та ви ж мене живим звідси не випустите", — відповідаю. А сам думаю: "Ну все, попав у халепу". Слава Богу, все обійшлося. Пообіцяли, що ніхто не зачепить мене. Так я після цього випадку у Дніпропетровськ приїжджаю як свій.

— А як взагалі клієнтів знаходите?

— Зараз уже досвід підказує, хто заплатить, а хто ні. А раніше, особливо у чужому місті, я брав з собою когось із місцевих (так, щоб і людей знав, і не волоцюгою був), і ходив разом з ним. Він мені підказував, до кого підходити, а до кого — не варто.

— У багатьох містах грали?

— У Києві, Львові, у Трускавці, у Дніпропетровську буваю. Іздив і в Одесу, але там мені не сподобалося. Дуже велика конкуренція, і неможливо заробити. Там майже у кожного бари є свій музикант.

— А як думаєте, звідки у вас цей хист? У вашому роду були музиканти?

— Дід мій дуже добре грав. Думаю, я у нього вдався. Він теж містами та селами ходив і музикою на прожиття заробляв. Особливо у 1917 році, тоді йому 22 роки було. Він навіть самому батькові Махно грав. І взагалі, великою популярністю користувався. У село постійно то червоні, то білі, то лісовики, то ще якісь люди заїжджали і

відразу шукали горілку і музиканта. Забирають діда і везуть у Знам'янку. Він їм пограє кілька днів та й вгече додому. Як поки нова банда не приїде і знову не забере його до себе.

— І кому любив дід більше грати: червоним чи білим?

— Дід їх усіх бандою називав. Був одного разу випадок, коли спіяну до нього чи білий, чи червоний причепився, дід його кулаком як увалив, то більше до нього не чіплявся. Було він їм грає, а вони між собою товчуться. Бувало так нап'ються, що один в одного стріляти починають.

— А після революції?

— Після революції дід пішов у колгосп, а потім його звідти вигнали за те, що добре працював.

— ?!

— Не вірите? Це сталося після того, як дід перекурювати у полі не захотів. Вийшли всім колгоспом у поле працювати. Трохи пороблять та й на перекур сідають. А дід їм і сказав: "Давайте працювати, нам же дітей треба годувати". Ну, його після цього й вигнали, щоб жити по-новому не заважав. З того часу ніхто з нашого роду в колгоспі й не працював. Ні дід мій, ні батько, ні я. А в 1985 році я взагалі був єдиним одноосібником у Суботові.

— Не примушували в колгосп вступати?

— Аякже. Постійно комісії до мене приїжджали. Придуть, подивляться, запитають: "Батько твій був одноосібником?" Кажу: "Був". А вони продовжують: "А ти не в колгоспі?" — "Не в колгоспі", — кажу. "Ось ми у тебе три сотки городу зайвого і відріжемо", — погрожують. А ще корова їм моя дуже "муляла". Я їм кажу: "То це ж приклад людям, як село підняти". А вони мені відповідають: "Дурний твій приклад". Та так і забрали в мене город. Довелося лісосмугу корчува-

ти, щоб було, де картоплю посадити.

— А жінка в колгосп не змушувала вступати?

— Боронь Боже, там же 4 роки зарплату не давали, та й сама вона грошей не отримує, хоч і звання "Вчитель року" в 1994 році отримала. Так що, коли зовсім тяжко стає, сама каже: "Бери, Миколочко, гітару і їдь якусь копійку заробляти".

— Миколо, а яка ваша найзаповітніша мрія?

— Втекти за кордон. Тут життя немає. Є рай і є пекло. Там, за кордоном, рай, а у нас — лише комплекси для свиней.

— А якби ви спіймали золоту рибу, які б три бажання попросили виконати?

— Перше моє бажання було б, як у того єврея з анекдоту, який побажав, щоб його діти жили краще, ніж він, а не як той українець, який побажав, щоб у сусіда корова здохла. Друге бажання — зіграти у Верки Сердючки в "СВ"-шоу. Ну, а третє бажання — з Кучмою зустрітись. Кажуть, що він на гітарі добре грає ти вміє. Так я хочу його на змагання викликати і на спір переграєти.

— І що поставите?

— Якщо він у мене виграє, віддам йому свою гітару, хоч це й не моя. А якщо я виграю, то попрощу...

— Президентом побути?

— А якщо б... Прощаю... А якщо не захоче, то хай щось дітям моїм подарує. Можете навіть телефон мій в газеті надрукувати. Якщо захоче, то хай телефонує мені в село Рацево Чигиринського району за телефоном 96-3-46. Я чекатиму.

— Миколо, а кому все-таки краще грати: бандитам чи представникам влади?

— Звичайно, бандитам. Бандит, якщо сподобається, останнє з кишени витягне і віддасть. А якщо не буде готівки, то й годинника з руки зніме і подарує. А влада... Кажеш: "Дай гривню". Витягує гаманець, розкриває, там пачка доларів по сотні лежить, а він все ридється, гривню шукає.

— Знаходить?

— Не завжди. Часом не витримаєш і скажеш: "Нема гривні, то дай хоч п'ять, не багатію ж я на твої грошах". То схаманяться та й тикне 5 гривень...

— А кому з відомих черкаських чиновників ви грали? Олійнику, приміром, грали?

— Грав.

— І скільки він дав?

— Нічого не дав, але я й не просив його давати. Просто я тоді на концерті в Черкасах виступав. Йому сподобалося, підійшов до мене, запропонував у Черкасах залишитися. Це якби я десь у ресторані на нього натрапив, то тоді б, звичайно, попросив поділитися.

— А Даниленку не грали?

— Ні, Даниленку не грав. А от міліцейським полковникам частенько граю. Навіть у самому управлінні міліції кілька разів виступав. Буває, що й сержанти на свої опорні пункти привозять ніч "скоротати" та пісні послухати.

— І що платять?

— Міліція нічого не платить. Просто сидять і слухають. Зате й на вулицях, коли граю, — не чіпають.

— Де найбільше любите в Черкасах грати?

— Люблю грати там, де гроші платять. А найулюбленіші місця — це бари "Айгюль", "Ярославна", "Кав'ярня", в "Елвіс" частенько навідуюся. Приміром, якщо підходжу до "Росави" і бачу, що "Мерседесів" 5 стоїть, то знаю, що гривень

30 там зароблю. А взагалі-то, в мене план — заробити за вечір хоча б двадцятку. 10 гривень собі, а 10 — на дорозі.

— Коли найчастіше працюєте?

— У Черкасах вдень взагалі немає чого робити, тому намагаюся приїжджати на добу. Бо в "Росаві", наприклад, найкраще платять у 2 години, а в "Кав'ярні" — в 3-4 години ночі.

— Власники барів не заважають працювати?

— Та що ви. У Черкасах немає такого власника бару, щоб не запрошував мене до себе на роботу. А в "Кав'ярні", коли приходжу, то бармен, перш за все, наливає мені чарочку коньяку. Це вже як закон. Я навіть пісню про "Кав'ярню" написав.

— А взагалі-то часто наливають?

— Частенько. І відмовитися не завжди можна. Буває, такий клієнт трапиться, що як не вип'єш з ним 100г, то й по морді дати може. Тому коли пригощають, хоч трішки, а випити треба.

— Спитися не боїтеся?

— Ні. Це ж для куражу, професійне. Якщо не вип'єш, то й не заграєш так як слід. Тому перед роботою 100г завжди треба випити — це негативну енергію в позитивну перетворює.

— І що найчастіше народ заграєти замовляє?

— Бандити дуже люблять "Мурку" слухати. Їм як заграєш "Мурку" — все. За свого приймають. Взагалі, щоб добре заробити, головне — сподобатися клієнту. Приміром, іздив я якось у Львів, хотів собі банду замовити, і зайшов заробити в один кабачок. Ходжу між столиками і граю, співаю. Вони послухали одну пісню, другу та й кажуть мені: "Та ти ж москаль". Акцент на Західній Україні дуже відчувають. Я їм відповідаю: "Та що ви, хлопці, я ж з-під Черкас, який же я мос-

АВТОШИННИ
15,5 - 38 320-508
530 - 610 260-508
6,50 - 15
більше 50 типів
63-24-74, 47-19-89

АКУМУЛЯТОРИ
Б ст.60-180

ПІСЛЯ ВИСТУПУ "ВЧ"
У № 23 газети "Вечірні Черкаси" від 27 травня 1999 року було надруковано статтю під назвою "Дрючком по голові виховували смілянські міліціонери жителя села Попівка Івана Петренка". Як повідомило нам УМВС у Черкаській області, стосовно фактів, викладених у статті, проведено службове розслідування. За неграмотні та непрофесійні дії накладено дисциплінарні стягнення на молодшого сержанта міліції Ігоря Ожигова та сержанта Олександра Куліченка. Також накладено стягнення на заступника начальника Смілянського МРВ УМВС підполковника Миколу Федорченка за безконтрольність щодо дій підлеглих та слабку індивідуальну роботу.

Ваша організація реалізує:
ВОДКУ
В АССОРТИМЕНТЕ
Принимаем
БУТЫЛКУ 0,5л
8(050) 354-53-74,
(062) 330-00-72,
330-00-71, 333-78-07
Договір про надання послуги